

Arrest

nr. 217 001 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 tot weigering van herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2012 heeft verzoeker een aanvraag ingediend voor het ontvangen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van partner, in het kader van een partnerschap gelijk aan een huwelijk.

Op basis van deze aanvraag verwierf verzoeker een F-kaart op 1 maart 2013. De F-kaart was geldig tot 12 februari 2018.

De verzoeker werd op 14 maart 2017 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 30 mei 2017 diende verzoeker een aanvraag in om terug in zijn vorige administratieve toestand geplaatst te worden.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft verzoeker op 10 juli 2017 (kennisname op 24 juli 2017) een schrijven gericht waarbij werd verzocht om binnen de maand de bewijzen van zijn aanwezigheid in België voor te leggen gedurende de periode van 1 maart 2013 tot 1 augustus 2016.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besliste op 12 oktober 2017 tot de weigering van herinschrijving en besliste tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)
O., O. N.
Geboren te B. C. op 26.01.1976
Nationaliteit: Nigeria
Adres: (...)
N.N. (...)

Mijnheer / Mevrouw de burgemeester,

Betrokkene werd op 14.03.2017 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 30.05.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het afleveren van de F-kaart op 01.03.2013, gelet dit het laatste bewijs van aanwezigheid is in het dossier, tot het aanbieden ter inschrijving op 30.05.2017.

Betrokkene heeft volgende documenten voorgelegd:

- *Paspoort van betrokkene met slechts één stempel op datum van 19.01.2014. Het ontbreken van in- of uitreisstempels van België in het paspoort hoeft echter niet te betekenen dat betrokkene het grondgebied van België nooit heeft verlaten. Voor zover hij Schengen niet is uitgereisd, of zich niet heeft aangeboden binnen de openingsuren aan officiële grensovergangen, kan hij daaraan zijn ontsnapt.*
- *Lijst van tewerkstellingen. Vooreerst is het niet duidelijk vanuit welk programma dit uittreksel werd gehaald. Voor zover het echter wel een officieel programma zou betreffen, moet opgemerkt worden dat uit het attest blijkt dat betrokkene aan het werk zou geweest te zijn van 21.05.2013 tot 24.09.2014 en van 25.09.2015 - 4.07.2017.*
- *Rekeninguittreksels voor de periode van 8.04.2013 tot 29.06.2017. Deze vormen echter geen enkel bewijs van haar aanwezigheid op het grondgebied. De bankkaart hoeft immers niet in eigen persoon gebruikt te worden.*

De aanwezigheid van betrokkene in België gedurende de voormelde periode kan niet worden vastgesteld. Zelfs wanneer verondersteld wordt dat de lijst van tewerkstellingen een uittreksel betreft uit een officiële database, dan nog blijft betrokkenes aanwezigheid voor de periode van 24.09.2014 tot 25.09.2015 onbewezen.

Overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15/12/1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Indien betrokkene zijn aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode onmogelijk kan bewijzen, kan hij uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU-onderdaan.

Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.

(...)"

De tweede bestreden beslissing stelt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

Naam: O.

Voornaam: O. N.

Geboortedatum: 26.01.1976

Geboorteplaats: B. C.,

Nationaliteit: Nigeria

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie tot weigering van de herinschrijving dd. 12.10.2017.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van de beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Meneer haalt geen medische problematiek aan die een bevel tot terugkeer naar het land van herkomst of origine in de weg zou staan, ook is er nergens sprake in het dossier van minderjarige kinderen. Wat betreft betrokkenes gezins- en familielevens: uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan aantonen niet langer dan een jaar te zijn weggeweest uit het Rijk. De periode waarin zijn aanwezigheid wordt betwist, is deze van 24.09.2014 tot 25.09.2015. Gezien hij zijn aanwezigheid onvoldoende heeft bewezen, kan evenmin worden gesteld dat het gezins- en familielevens wordt geschonden. Kennelijk heeft hij dit gezins- en familielevens in België niet ononderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Het staat betrokkene vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omwille van het ontbreken van een belang, voor zover het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van deze exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van: “de artikelen 19 §1 en 62 van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging.”

Het eerste middel licht toe:

“1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissingen zijn van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2017 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van artikel 40ter Vw. en waarbij een bevel wordt betekend om het land te verlaten.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing, die de herinschrijving van verzoeker weigert, gesteld dat er het paspoort van cliënt slechts een stempel bevat, en dit op 19 januari 2014 en dat dat het ontbreken van een in en uit stempel niet betekent dat verzoeker het grondgebied van België nooit zou hebben verlaten.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij op 23 december 2013 met zijn oud paspoort naar Nigeria is gereisd, en aldaar een nieuw paspoort heeft bekomen, afgeleverd op 31 december 2013, en dan op 19 januari 2014 in België terug is binnengekomen (cf. stuk 2).

Verzoeker is altijd in België gebleven, wat blijkt uit de stukken die verweerder reeds eerder werden overgemaakt, doch ook nog uit bijgevoegd aanvullend attest van de huisarts (zie patiënte fiche, stuk 3)), waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker in de periode van 20 januari 2014 tot heden in België is geweest.

Dat de door verweerder voorgestelde hypothese dat verzoeker kan ontsnappen aan de grenscontrole toch wel uiterst vergezocht is nu verzoeker geen enkel belang heeft aan het “ontsnappen” aan de grenscontroles.

Indien verzoeker al na 20 januari 2014 zou zijn teruggekeerd naar Nigeria (wat overigens niet het geval is geweest) dan dient verweerder toch te weten dat een vliegtuigreis (met strenge in-en uitreiscontroles) voor hem de enige mogelijke optie is waardoor het “ontsnappen” aan de grenscontroles toch volledig uitgesloten is.

Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk bij verzoeker zich voldoende te informeren.

Dat verzoeker niet opnieuw uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijner verdediging neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging.

1.2

Dat daarnaast verzoekers als bewijzen van zijn aanwezigheid in België tevens een lijst van tewerkstellingen in België en rekeninguittreksels voor de periode van 8.04.2013 tot 29 juni 2017 heeft neergelegd.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt waarom door verweerder geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

Verweerder weigert de door verzoeker neergelegde lijst van tewerkstellingen te weerhouden omdat niet duidelijk zou zijn uit welk programma dit uittreksel werd gehaald.

Verzoeker merkt op dat verweerder heeft nagelaten een grondig voorafgaand onderzoek in te stellen alvorens verzoeker een beslissing die een einde aan zijn verblijfsrecht stelt en een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat hij verzoeker kon uitnodigen meer uitleg te verschaffen aangaande de door hem neergelegde lijst van tewerkstellingen minstens zelf een navraag te doen bij de RSZ aangaande de tewerkstellingen van verzoeker België.

Dat verweerder eveneens verzoeker opnieuw kon uitnodigen alsnog bewijzen van tewerkstelling/aanwezigheid in België gedurende de periode van 24.09.2014 tot 25.09.2015 neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging.

1.3

Dat tenslotte verweerder in de beslissing die de herinschrijving weigert en een einde stelt aan verzoekers verblijfsrecht in België verder van oordeel is dat rekeninguittreksels geen enkel bewijs

vormen voor verzoekers aanwezigheid op het grondgebied nu verzoekers bankkaart niet in eigen persoon hoeft gebruikt te worden.

Verzoeker begrijpt verweerder niet wanneer hij stelt dat "een bankkaart niet in eigen persoon hoeft gebruikt te worden".

Verzoeker wil opmerken dat de door hem neergelegde rekeninguittreksels erop wijzen dat zijn leven gewoon verder liep in België gedurende de periode 2013-2017

Geenszins ziet verzoeker in waarom hij zijn bankkaart voor gebruik zou aan iemand anders hebben gegeven?

Dat verweerder ook nergens bewijst/aantoot dat uit de rekeninguittreksels blijkt dat iemand anders dan verzoeker de kaart zou hebben gebruikt.

Immers een bankkaart is persoonlijk (met een persoonlijke geheime code).

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissingen vermeld: artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet voor de eerste bestreden beslissing en artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voor de tweede bestreden beslissing. De bestreden beslissingen leggen duidelijk uit dat de verzoeker meer dan een jaar afwezig was van het grondgebied België en beantwoorden de stukken die de verzoeker voorlegde voor het nemen van de bestreden beslissingen. De aanwezigheid van de verzoeker in het Rijk in de periode van 24 september 2014 tot 25 september 2015 blijft onbewezen. Zij leggen uit waarom het paspoort van de verzoeker niet afdoende overtuigend is en waarom de rekeninguittreksel niet volstaan. Er zijn geen bewijzen over enige tewerkstelling voor de periode van 24 september 2014 tot 25 september 2015. In de tweede bestreden beslissing vindt men terug waarom er geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissingen niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissingen strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staan tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissingen zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die

zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Tevens heeft de burger de plicht deze stukken en elementen bij te brengen indien hierom wordt gevraagd door het bestuur. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht nu zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.4. Uit de gehele lezing van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij betwist dat zij gedurende een jaar afwezig was in België.

Artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij een herinschrijving dient te vragen indien zij meer dan één jaar afwezig is in het Rijk.

De verzoekende partij stelt dat haar oude paspoort werd vervangen in Nigeria in december 2013 en het nieuwe paspoort slechts één stempel bevat: de terugreis naar België op 19 januari 2014. Zij stelt dat zij steeds in België is gebleven.

De eerste bestreden beslissing antwoordt over het voorgelegde paspoort: *“Paspoort van betrokkene met slechts één stempel op datum van 19.01.2014. Het ontbreken van in- of uitreisstempels van België in het paspoort hoeft echter niet te betekenen dat betrokkene het grondgebied van België nooit heeft*

verlaten. Voor zover hij Schengen niet is uitgereisd, of zich niet heeft aangeboden binnen de openingsuren aan officiële grensovergangen, kan hij daaraan zijn ontsnapt.”

Dit motief is kennelijk redelijk in het licht van de beoordeling van alle bijgebrachte stukken voor het nemen van de bestreden beslissingen. Terzake merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen niet stellen dat de verzoekende partij in Nigeria was tijdens haar afwezigheid in het Rijk. De bestreden beslissingen wijzen erop dat er onvoldoende bewijzen zijn geleverd van haar aanwezigheid in België. Het niet terugkeren naar Nigeria betekent geenszins dat de verzoekende partij in België verbleef. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar stuk 3, een patiënten fiche, merkt de Raad op dat dit stuk niet werd meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die haar onbekend waren. Te meer de verzoekende partij was uitgenodigd per brief van 10 juli 2017 om alle nuttige elementen naar voor te brengen die konden aantonen dat zij niet afwezig was gedurende meer dan één jaar in het Rijk. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen terecht op: *“In casu kan enkel worden vastgesteld dat het aan verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot herinschrijving; zij wist dat de vraag naar extra bewijzen kaderde binnen haar aanvraag tot herinschrijving, bijgevolg diende zij, zoals haar werd verzocht, de nodige bewijzen tot staving van haar aanwezigheid in België voor te leggen.”*

De verzoekende partij mag niet verwachten dat zij opnieuw een tweede maal wordt uitgenodigd om nuttige stukken over te maken. Dit blijkt ook duidelijk kenbaar te zijn aan de verzoekende partij door de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 juli 2017 aan de gemeente, waarbij gevraagd wordt dat de verzoekende partij bewijzen voorlegt van de herleide periode 1 maart 2013 tot 1 augustus 2016. Er blijkt dat werd rekening gehouden met de voordien voorgelegde loonfiches die betrekking hebben op de periode augustus 2016 en 2017 (ook aangaande juni en juli 2016 zijn loonfiches voorgelegd).

De verzoekende partij moet ook zorgvuldig zijn en heeft geen loonfiches voorgelegd van de periode 24 september 2014 tot 25 september 2015. Te meer de brief van 10 juli 2017 van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk voorbeelden opsomt van bewijzen van aanwezigheid die kunnen aanvaard worden, zoals terugbetalingen ziekenfonds, raadplegingen in een ziekenhuis, loonbriefjes, enz. Deze brief is ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 24 juli 2017 zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij er geen kennis van had.

De verzoekende partij bekritiseert het motief van de bestreden beslissingen dat stelt dat uit de voorgelegde *“lijst van tewerkstellingen”* niet blijkt dat zij werkte in de periode van 24 september 2014 tot 25 september 2015. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Over deze periode werd niets bijgebracht. Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de bestreden beslissingen twijfels uiten over de lijst van tewerkstellingen. De eerste bestreden beslissing wijst erop dat het niet duidelijk is uit welk programma deze lijst werd gehaald en vraagt zich af of deze lijst een uittreksel betreft uit een officiële database. De motieven van de bestreden beslissingen over dit punt vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk.

Wat het motief over de rekeninguittreksels die de verzoekende partij voorlegde betreft, bevatten deze uittreksels een bewijs dat de bankkaart van de verzoekende partij regelmatig gebruikt werd in België. Evenwel in het licht van de andere bijgebrachte stukken volstaan deze op zich niet om de aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk aan te tonen. Dergelijke bankkaart kan aan een vertrouwenspersoon gegeven worden die in België aanwezig is om gelden af te halen. Het is kennelijk redelijk dit *“bewijs”* op zich niet als voldoende te beschouwen om het bewijs van aanwezigheid in persoon van de verzoekende partij te aanvaarden. Er wordt nog opgemerkt dat het de verzoekende partij toekomt te bewijzen dat hij niet een jaar afwezig is geweest in het Rijk en niet aan de verwerende partij te bewijzen dat iemand anders de kaart heeft gebruikt. Een bankkaart is persoonlijk, maar niets belet de houder ervan deze door te geven, samen met de bankcode van de kaart.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.5. Gelet op de bespreking onder de punten 3.1.2., 3.1.3. en 3.1.4. besluit de Raad dat de verzoekende partij de schending van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de

formele en materiële motiveringsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging en de door haar aangehaalde wetsbepalingen niet aantoot.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van: *“het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van het art. 8 EVRM, van het artikel 74 van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging.”*

Het tweede middel licht toe:

“2.1

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissingen dd. 6.11.2017 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familieleven van verzoeker in België.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin verzoeker gehoord aangaande zijn gezins-en familieleven in België.

2.2

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.”

3.2.2. Uit het tweede middel blijkt dat de grieven zich enkel richten tot de tweede bestreden beslissing. Wat de formele motiveringsplicht betreft, herhaalt de Raad wat gesteld werd onder punt 3.1.2. De tweede bestreden beslissing herneemt de motivatie van de eerste bestreden beslissing en wijst erop dat de verzoekende partij langer verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Zij zet uiteen dat rekening wordt gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat door de verzoekende partij correct is geciteerd. Er werd geen medische problematiek aangehaald. Evenmin stelt de verzoekende partij een kind te hebben. Over het gezinsleven en familieleven stelt de tweede bestreden beslissing dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk onvoldoende werd aangetoond, zeker wat de periode van 24 september 2014 tot 25 september 2015 betreft. Er wordt niet aangetoond dat het gezinsleven ononderbroken werd verdergezet zodat een tijdelijke onderbreking, gevolg van het bevel, niet kennelijk onredelijk is. De tweede bestreden beslissing wijst erop dat het de verzoekende partij vrij staat, na terugkeer, een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt de volgende gedegen motivering:

“Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleven: uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan aantonen niet langer dan een jaar te zijn weggeweest uit het Rijk. De periode waarin zijn aanwezigheid wordt betwist, is deze van 24.09.2014 tot 25.09.2015. Gezien hij zijn aanwezigheid onvoldoende heeft bewezen, kan evenmin worden gesteld dat het gezins- en familieleven wordt geschonden. Kennelijk heeft hij dit gezins- en familieleven in België niet ononderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Het staat betrokkene Vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat er met haar gezins- en familieleden geen rekening is gehouden. De schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Te meer de verzoekende partij op voldoende precieze wijze nalaat uiteen te zetten in het tweede middel wat haar gezins- en familieleden eigenlijk is.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), maar laat na uit te drukken op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit laatste ontbreekt. Dit onderdeel is dus onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij meent dat het hoorrecht en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), geschonden zijn, merkt de verwerende partij correct op:

“In de mate dat verzoekende partij zich beroept op het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, benadrukt verweerder dat dit recht niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld. In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35) Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43). De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en zijn derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in casu nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving indiende.

Per schrijven dd. 10.07.2017 (kennisname op 24.07.2017) werd verzoekende partij uitdrukkelijk de mogelijkheid gegeven om nuttige documenten over te maken.

Verzoekende partij heeft aldus wel degelijk de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van haar aanvraag tot herinschrijving.

(...)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag en louter theoretisch betoog van verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de gemachtigde tot een ander besluit had kunnen doen brengen.

Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 41 Europees Handvest, het hoorrecht of de rechten van verdediging.”

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een vraag tot herinschrijving en een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de bestreden beslissingen, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in dit geval specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissingen hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog omtrent artikel 41 van het Handvest. De verzoekende partij concretiseert niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel

zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop.

De verzoekende partij verwijst ook naar de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing, kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen. Zij beperkt zich tot een theoretisch betoog aangaande de schending van de hoorplicht, zonder duidelijk aan te geven welke informatie zij nog zou hebben toegevoegd aan de informatie die zij reeds had meegedeeld.

Deze onderdelen zijn ongegrond.

Voor het overige haalt de verzoekende partij geen andere grieven aan dus toont zij evenmin de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN